

Méhészeti Közlöny

AZ ERDÉLYRÉSZI MÉHÉSZ-EGYLET SZAKLAPJA

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

Előfizetési ár egy évre 2 frt, félévre 1 frt.

<p>A méhészetre vonatkozó közlemények a „Méhészeti Közlöny“ szerkesztőségéhez ezimzendők. Kolozsvár, (Belmagyarutca 2. sz.)</p>	<p>Rendes tagok 2 frt, körli tagok 1 frtot fizetnek, melyért a „Méhészeti Közlöny“ t ingyen kapják.</p>
<p>Kéziratok nem adatnak vissza.</p>	

Egyesületi élet.

Mint már több, mint egy évtizeden keresztül, ezen téli időszakban is megkezdte az Erd. r. méh. e. központi választmánya a méhészeti »estélyeket«, melyeken rendszeres oktatást nyújt a méhészetté úgy elméleti, mint lehetőleg gyakorlati ismereteire nézve. Hogy ez intézkedés üdvös, semmiféle bizonyítás nem igazolja azt inkább, mint azon tény, hogy midőn a helyi lapokban f. é. nov. 19-ére a tanítási ciklus meghirdettetett, az erd. gazd. egylet helyiségében d. u. 5 órakor a nagy terem a szó szoros értelmében megtelt tanulni vágyó érdeklődő közönséggel.

Az estélyt Zágoni Albu József — a »Méhészeti Káté« jeles szerzője — az egyletnek igazgató alelnöke, nyitotta meg, s tartott a méhek általános természetéről alapos, jól átgondolt s tanulságos előadást. Majd a méhek beszerzéséről, a méhészettnek alapfeltételeiről szólott Szentgyörgyi Lajos, az egylet buzgó titkára.

Az előadás után a választmány tartott gyűlést, melynek egyedüli tárgyát a lapunk szerkesztőjére vonatkozó személyi kérdés képezte.

A mint ugyanis már jeleztük, lapunk szerkesztője Turcsányi Gy. szembajára való tekintettel kénytelen a szerkesztéstől visszavonulni, s helyette egy új szerkesztő megválasztása felett kellett dönteni. A gyűlésen Zágoni A. József elnökölt, s így a közkivárat teljesen szabadon nyilvánulhatott Bodor L. I. alelnök irányában,

kire szemünket bizalommal vetettük. El is határozta a választmány, hogy küldöttséget meneszt hozzá, hogy az egyhangu óhajtást kijelentve, felkérje a M. K. szerkesztésének vezetésére.

A küldöttség tagjaiul kinevezettek: Szentgyörgyi Lajos, főtitkár, Dr. Zágoni Mózes, Gazsi József és Turossányi Gy. A felkérésnek kedvező credményeként jelezhetjük, hogy Bodor László a szerkesztést — az adott körülményekre való tekintettel — elvállalta. Mely hírünkről a jövő számban fogunk részletesebb tudósítást adhatni.

Az estélyezést nov. 26-án este folytattuk. A rendes időben, d. u. 5 órakor, a terem ismét megtelt hallgatókkal. Ez alkalommal Dr. Kőmives Gerő tartott igen érdekesen előadott ismertetést a kaptárokról. Az egyes rendszereket egymással összehasonlítva ismertette. Szólt az előnyeiről s hátrányairól. Végre az éghajlati viszonyokra való tekintettel kijelentette, hogy a legelfogadhatóbb rendszer az, melyet Berlepsch állított fel; mert, ugymond, az mindenütt jó credménnyel használható, míg p. o. az u. n. Neiszerkaptárt a mi erdélyrészi éghajlati viszonyaink között senkinck sem ajánlhatja; mert saját figyelme és gondos kísérletezései alapján annak tarthatatlanságáról meggyőződött.

Legyen azonban bármiféle a kaptár — ezzel végzi előadását — legyen az elemelhető és olyan, hogy egy, legfeljebb két törzs legyen egyben-egyben elhelyezhető.

Ezekben ismertetjük az ez évi működésünk megkezdését.

i.

Mire mentem a Neiszter-féle kaptár és kezelésmóddal?

A »Méhészeti Közlöny« folyó évi 17-ik számában Záborszky úr tollából egy fenti czimű értekezés jelent meg, mely a méhészközönség részéről már annyiban is figyelmet érdemel, hogy a t. szerkesztőség is már előre feléje irányította az olvasó méhészközönség figyelmét.

Midőn e czikkkel foglalkoznék, föladatomban csak annyiban kényes, mivel könnyen azon gyanuba esek, hogy megjegyzéseim éle az egyleti kaptár ellen van irányozva. Semmi sincs kevésbé szándékomban ennél. Semmiféle kaptár és rendszer jogosultságát nem

vonom kétségbe, mihelyest az a méhek természetének* és a méhészigényeinek megfelel, sőt az egyleti kaptárokkal elért eredményeket — daczára, hogy ez nekem nem ideálom — melegen üdvözlöm.

Azt hiszem, hogy t. Záborszky úr cikkéhez alig lehetne loyálisabban hozzászólni, mintha ehhez hozzáteszem, hogy jelszavam: »legyen mindenki saját izlése szerint boldog.«

Mindazáltal nem hallgathatom el azt, hogy bámulnom kell azon: minő csodálatos fordulatot csinált Z. úr, ki eddig szóval s tettel a Neiszerkaptárnak oly meleg apostola volt?

Z. úr kiválóan analiticus szelleme mellett nagyon fontos okoknak kellett lenniök, hogy egyszerre eddigi kegyenczeit mintegy számúzni akarja a continensről s azok helyett a három sorkeretű kaptárnak practendálja az egyeduralmat.

Valjon mily Isten csodája által jutott Z. úr oda, hogy három sorkeretű kaptárai nemcsak mindenben megfelelhetnek a kaptárokhoz fűzhető kívánalmaknak: de hogy egyáltalán használhatlannak jelzi a Neiszerkaptárt?

Ezen kérdés szellőztetése túlhaladja e röpke sorok célját.

E helyett lássuk mire tanít bennünket Záborszky úr?

Rövid reassumálás után megállapítja, hogy vidéke a méhészetre nem valami kitünő, a rajok általában nem gyűjtenek elég téli élelmet. Továbbá kimutatja, hogy a Neiszerkaptár miként képes igényeinknek megfelelni? Végre, midőn szerinte az eredmények hova-tovább kedvezőtlenebbek lőnek, inti a kezdőket, hogy a Neiszerkaptárnak hagyjanak békét. A végeredmény azután az: »segítsetek, ha még egyáltalán birtok, ha nem — félre Neiszer s éljen az egyleti kaptár.«

Nemcsak t. méhésztársunk, de az igazság követeli azon bevallást részemről, hogy Z. tagtársunkat ítéletében kövctkezetesség nem vezet, mert: egy kaptárt és rendszert — azért mivel vidéke a méhészetre rossz — elítélni nem szabad, de igenis hibáztatni lehet az ottani méhészeket, hogy nem gondoskodnak mézelő növények ültetése által méhlegelő létesítéséről.**

* Mi már egyszer kijelentettük, s ismétljük most is, hogy a babérkoszorut annak homlokára tűzzük fel, ki feltétlenül a méhek természetének megfelelő kaptárt ajánl.
Szerk.

** Bocsánat: „qui bene distinguat, bene docet!“ — Méhészetre alkalmas

Minden tiszteletem daczára nyíltan ki kell mondanom s ezt bizonyítani is vélem, hogy t. tagtársunk sikertelensége még nem elég ok arra, hogy egy rendszert elvetendőnek nyilvánítsunk, mert sokan ám — jó magam is — a Neiszerkaptár- és rendszerrel sikeresen méhészkednek, pedig vidékem zordabb, mint Hontmegye éjszaki része.

Célom t. Z. tagtárs úr által a Neiszerkaptár ellen világgá röpitett sujtó ítéletet helyes mértékére szorítani vissza.

Mennyire fog ez gyöngé tollamnak sikerülni? azt elbírálni legkevésbé vagyok hivatva. Akár igen, akár nem: jóhíszeműségemet senki sem vonhatja kétségbe, mert mint mi tiszteljük a mások nézetét, ugyanazt másoktól is megkövetelhetjük.

Mindenekelőtt szabadjon elmondani: miben értek Z. úrral egyet?

Azután sikertelenségeit a consequentiák levonásával s végre a segítség útjait kimutatnom.

Annyi lenne, mint a nap fényét megtagadni, ha azt állitanám, hogy a Neiszerkaptár és rendszer azon kívánalmaknak, melyeket a méhészetnél a méhészethez kötünk, mindenben teljesen megfelel. Ily könnyen véve a dolgot, tehát egész logikai következés lenne, hogy a Neiszerkaptár egyeduralmát kimondjam. Mert azt be kell vallanunk, hogy egy kaptár és rendszer ép úgy szenved hibákban és fogyatkozásokban, mint más, de azt senki sem tagadhatja el, hogy a méhészet igényeinek a Neiszerkaptár is meg bír felelni.

Igen, de azt mondják: »a milyen a méhész, olyan a méhe«. Bocsánatot kérek, ez ugyan igaz; de igaz azután az is, hogy először a méhészkedni akaró sajátítsa el — de alaposan — az okszerűsködést és csak azután fogjon a méhek okszerű kezeléséhez,** mert tessék elhinni kedves méhésztársak, egyéb mellett, ha fáradozásainknak nincs sikere, sok bajnak magunk vagyunk okai.

Ezen körülményben rejlik lényeges oka a Neiszerkaptárak

vidék és méhlegelő egymástól teljesen önállóan álló két fogalom és különálló tény.

Szerk.

** Ez talán azt akarja mondani, hogy: „tanulj meg előbb uszni és csak azután menj a vízbe.“ — Nem egészen értünk egyet t. szerzővel! Már pedig mi is respektáljuk mások véleményét, s ezt első sorban igazoljuk azzal, hogy mindig készséggel adunk tért ellentétes nézeteknek, ha azok nem a személylyel, hanem a tárgygyal foglalkoznak csak.

Szerk.

ellen röpitett vádagnak. De vajjon elég ok-e ez a szomorú tapasztalás az elítéléshez?

Legkevésbé rejlik ok magában a kaptárban, pedig ez a legsérthetőbb része Z. úr állításainak.

Én nem hiszem, hogy a szerény méhcske oly ellenszenvvel viseltetik a Neiszerkaptár iránt, csupán azért, mert Neiszeré, mindamellett abban, hogy benne az okszerűsködés nem mindenkinek sikerül, a t. tagtárssal egyetérték.

Danis János.

(Vége következik.)

Néhány szó észzeletem érdekében.

(Feleletül Neumann urnak.)

A »Méhészeti Közlöny« f. évi 21. számában »Szerény óhajtás« czim alatt Neumann ur jónak látta, hogy a f. évi 17. számban megjelent észzeletem leírása ellen síkra szálljon. Közleményem subjectiv valóságát kegyesen megengedte ugyan, hanem a körülmények szabatos objectiv ismertetését nem találta benne.

Mindenekelőtt ki kell jelentenem, hogy engem semmiféle ellenszenv nem vezetett, sőt mondhatom, Neiszer méhészkedési módját annak olvasása után nagyon megkedveltem, de végre is valaminek a megkedvelése nálam az igazságérzetet el nem nyomja. Észzeletem leírásának az volt a czélja, hogy méhésztársaim javát szolgáljam s ezek között azok, kik meg akarták érteni, meg is értették intésemet; de minthogy a szerény óhajtás írójának az volt tulajdonkép czélja, hogy a kákán csomót keresve, csupán közleményem hatását gyengítse, az általa kifogásolt hiányt pótolom, evvel azonban korántsem fogom magamat a tisztelt szerkesztő ur szavainak magyarázójává felvetni, mert ugy hiszem, hogy van még férfi nálam kívül más is, ki a »bemázolás« és »szépités« utján kívül mást is ismer s ezt követi s ez a »valóság« utja.

Neiszer ur saját szavai ezek: »lehet bármely más kaptárban is az én elméletemet megkísérteni és követni, ha ugyan a kaptár két részre elválasztható« stb. Miután pedig a gyáros által küldött kaptár teljesen és minden részleteiben feltalálója méretei szerint készült, mindaddig Neiszer-kaptár marad az, míg feltalálója előbbi tanítását vissza nem vonja.

A második feltűnő az apátfalvai állítólagos kudarczról való mondásom volna, már pedig ha az »állítólagos kudarcz«, nem tudom, mi lehet a »tényleges kudarcz« s mint előbb a szerénykedő óhajtó Neiszer ur hivatlan prokátora, épügy cz esetben Prónay A. nagybirtokos uré, ki szives volt arról felvilágosítani, hogy a méhek pusztulásának csakis negyedsorban az asztalos rosz munkája az oka. A jó értesültség azonban szabatosan és elég körülményesen az egész hibát az asztalos nyakába varrja, az bizonyára nem olvassa a méh. szaklapot, s ilyen objectiv ismertetés ellen felszólalni módjában sincs. Az meg felette naiv kérdés, hogy N. ur lugosi tanító létére hogy is kezelheti az apátfalvai méhest, ezen kérdésre a czimzést eltévesztette, mert erre a lugosi iskolaszék, meg Krassó-Szörény megye kir. tanfelügyelője hivatott felelni, én csak azt tudom, hogy N. ur Losoncz-Apátfalvára elégszer eljárt méhészkedni, ha erre az objectivitás szempontjából tanuk is kellenének, az ottani tisztelt méhésztársamtól azokat is megtudakolhatom.

A kezelés részleteit elég bőven irtam le, azt még kiegészíteni annyit tenne, mint a tisztelt olvasó közönség és szerkesztőség türelmével visszaélni, különben is, ha e tekintetben megnyugodva leszek és kívánatosan fogom találni, méhészeti naplóból az aprólékosságig is mindent közölhetek.

Nem hágyhatom azonban szó nélkül Neumann ur azon kijelentését, hogy közleményemre az alaposan gondolkozni tudó súlyt nem fektethet. Csalhatatlanságra igényt nem tartok, e kegyes concessióról lemondok, még ha százszoros praxisom volna a méhészet terén, hanem azt tartom, hogy az alaposan gondolkozó és ítélő minden egyes szót megbecsül és még a legrövidebb közleményre is súlyt fektet, a midőn az, elfogultság és érdek nélkül, az igaz valót tárja a kezdő méhésztársak elé. Velem együtt lesznek mások is, kik alapos gondolkodás és ítélet után, nemcsak a meteres hosszú cikkekre fektetnek súlyt. Mondhatom, hogy szerény óhajtásában N. ur egy cseppet sem az alapos gondolkodás jelét adta, midőn a jólértesültség czime alatt egy 100 családból álló méhes pusztulását egész az asztalos hibáig lealkudni iparkodik; midőn Neiszer ur ellenében ugy tünteti fel a dolgot, mintha Neiszer mód szerint csakis 4-esekben lehetne méhészkedni; sőt a legnagyobb felületességet bizonyítja, midőn lakóhelyem s vidéke virányi viszonyait Nyitra,

Losonc, B.-Gyarmat és Ipolyság vidékeivel egyenlő sorba helyezi, azt meglehetősen gazdagnak jellemzi. Én csupán az utóbbi két várost és vidéket ismerem annyira, hogy ítéletet mondhatok arról, vajjon az kedvező-e a méhészetre s méhlegelőjét nem meglehetősen gazdag-, hanem közepesnek tartom. A tavaszi gyűjtés csupán a gyümölcs- és ákáczfára szoritkozik, számot tevő őszi gyűjtést nem tapasztaltam. Hársta ritka helyen van s a vidék a szelektől sokat szenved. A mi pedig az én lakóhelyemet illeti, az éppen karst jellegénél fogva nagyon elüt még a szomszédos határoktól is. A község mély hegyszakadéokban fekszik, körös-körül kopár sziklák meredeznek, melyeket csupán távollevő ösmeretlen képzelete tarthat gazdag viránynak.

Ha nem tudnám, hogy a szerény óhajtnak csak az volt a célja, hogy a t. olvasót akadékoskodásával, lealkuvással és az alapos gondolkodás fitogtatásával megtévesse, annak téves állításaira szemet hunytam volna, de a szántsándékos tévesztésre kötelességem volt az alapos gondolkodás téves eredményére rámutatni.

Közleményem a valóságnak teljesen megfelelő voltának tudatában kérem az erdélyrészi méhészegylet elnökségét, határozza el a Neiszerkaptár egyleti méhtelepén való kipróbálását, tesse az 12 méhcsaláddal 4 éven át; válasszon elfogulatlan ítélőbiróságot, hogy aztán a minden további vitázást kizáró pártatlan ítéletet senki se bemázolásnak, se pedig szépítésnek le ne alkudhassa vagy fel ne licitálhassa.*

Horhiban, 1892. nov. 14.

Záborszky Gyula,
állami tanító.

T. cikkírónak, s most már másoknak is tudomására hozzátjuk, hogy az Erd. r. m. egylet mintaméhésében próbát tett Neiszer kaptárjával, — fájdalom — minden eredmény nélkül. — Az az hogy mégis! — Mert van e kísérletezésnek azon eredménye, hogy a Neiszer kaptárt Kolozsvárt is az **ítteni** (erre súlyt fektetünk) viszonyoknak figyelembe vételével ajánlani nem merjük. — Megengedjük azonban, hogy kedvezőbb méhészeti körülmények között, más vidéken, igen jó eredményre is vezethet. Kezdőnek azonban már csak nyugodtabb lelkiismerettel ajánlható a Berlepsch- (Bodor) kaptár. És pedig sok okból: 1. olcsóbb, 2. kezelése egyszerűbb, 3. szállítása épén semmi nehézségekbe nem ütközik. — No, de meg az is csak mond valamit, hogy ezekből Kolozsvárról — az ország minden részébe már eddig 6000-nél többet szállítottak szerteszt, — s most is több százra menő megrendelés van. Szerk.

Az alábbi *felhívást* melegen ajánljuk t. olvasóink figyelmébe, és pedig annál is szivesebben, mert a szerzők neve már előre is biztosítás arra nézve, hogy az ily ügyben kívánatos tárgyalgosságot minden irányban meg fogják tartani. — Előjegyzéseket szívesen közvetítünk. Elég e tekintetben egy levelező lapon tett nyilatkozat.

Szerk.

Fölvívás

Magyarország méhészeihez és méhészet-pártoló közönségéhez.

Az okszerű magyar méhészet ügyének jelenlegi állása, valamint a német-osztrák és magyar méhészeknek Budapesten f. évi szeptember hóban megtartott XXXVII-ik vándorgyűlése és az azzal kapcsolatban rendezett kiállítás, szerény véleményünk szerint elég fontos momentumok arra nézve, hogy a magyar méhészet történetében a jelen és a jövő között forduló pontot képezzenek, jelző határkövek gyanánt tekintessenek, s mint ilyenek földolgozva az utókor számára megörökíttessenek.

A maga nemében páratlan kiállítás az ő gazdagságával és változatosságával, az ő külső fényével és belső értékével, ugyszintén a kongresszus az ő nagyfontosságú tárgyalásaival, magas tudományos színvonalon álló s a gyakorlati méhészet fejlődésére is messze kiható előadásaival valóban méltók arra, hogy megörökíttessenek, és pedig egy rendszeresen egybeállított munkában, mely a kongresszusban és kiállításban részt vett méhészekre nézve a kongresszusi napok kedves emlékeül és szórakoztató olvasmányul szolgáljon, másrészt pedig lehetővé tegye azt, hogy a kongresszuson és kiállításon az idő rövidsége, — s a tárgyalások gyorsasága miatt, ugyszintén az ünnepélyes hangulat és izgalmak hatása alatt csak futólagosan szerzett felületes benyomások és tapasztalatok az otthon nyugalmas csendjében bármikor behatóan tanulmányozhatók, megújíthatók, kiegészíthetők és érvényesíthetők legyenek. De nemcsak a kongresszusban és kiállításban résztvett méhészek százaira nézve kellemes és szükséges a visszaemlékezés és beható tanulmányozás, hanem a kongresszusban és a kiállításban részt nem vett méhészek ezreit, ugyszintén a nagy közönséget is bizonyára érdekelni fogja a kongresszusnak és kiállításnak, valamint az okszerű magyar méhészet jelen állapotának ismertetése. Az igaz,

hogy úgy a napilapokban, mint a szakközlönyekben jelentek meg és fognak még megjelenni idevágó tudósítások, leírások és ismeretések, de tekintve ezeknek időben és térben való szokatottságát, sőt talán egyik-másik részben egyoldalúságát; — indokoltnak és szükségesnek látszik egy olyan könyvnek az egybeállítása, mely a kiállítás és a kongresszus ügyeit egy összefüggő egészben, a maga teljességében, tárgyilagosan, minden kétséget kizáró hitelességgel adja elő.

Tisztelettel alulírottak, — mint a kongresszus jegyzői — ezen állásunkból kifolyólag, a legnagyobb figyelemmel kísértük és tanulmányoztuk úgy a kongresszus, mint a kiállítás ügyeit, s ennél fogva hivatottaknak érezve magunkat a fennebbiekben indokolt munka megszerkesztésére, azzal a kéréssel fordultunk a kongresszus és kiállítás előkészítő és végrehajtó bizottságához, valamint az országos magyar méhészeti egyesület választmányához, miszerint a kongresszus és kiállítás ügyiratait (jegyzőkönyveit, a gyorsírói jegyzeteket, az előadásokat, kimutatásokat stb.) munkánk megszerkesztése céljából rendelkezésünkre bocsátani sziveskedjék. A végrehajtó-bizottság és a választmány tervünket helyesnek, kérésünket indokoltnak találván, e tárgyban hozott határozatában a kért iratokat nemcsak készséggel bocsátotta rendelkezésünkre, de sőt a könyvünkben közlendő adatok hitelességének biztosítása s ezáltal egyszersmind könyvünk belső értékének emelése céljából, fentartotta magának a kézirat revíziójának jogát. A kongresszus és kiállítás ismertetése már magában véve is elegendő arra, hogy egy könyvnek anyagát képezze és ennek állandó értéket kölcsönözzön, mindazáltal, hogy könyvünk értékét még inkább növeljük, s egyúttal ennek tartalmát változatosabbá tegyük, fölvevük programmunkba a magyar méhészet múltjának és jelenlegi állapotának ismertetését, melynek kapcsán közölni fogjuk a hazai méhészegyletek tagjainak névsorát, korunk kiválóbb méhészeinek arcképeit és rövid életrajzát, továbbá jeles méhészeti írók tollából a méhészet elméletébe és gyakorlatába vágó közhasznú cikkeket.

Azt hisszük, hogy az eddig előadottak elegendő biztosítékot nyújtanak arra nézve, hogy tervbe vett könyvünk az igényeket minden tekintetben kielégítő, állandó értékű, hasznos és érdekes olvasmányát fogja képezni úgy a méhészeknek, mint a nagy közön-

ségnek, s nem csekély mértékben fog hozzájárulni az okszerű magyar méhészet terjesztéséhez.

Hogy azonban vállalatunk sikerüljön, a méhészek és a nagy közönség osztatlan erkölcsi és anyagi támogatására van szükségünk, s addig a rendszeres munkához sem foghatunk, míg eziránt teljesen biztosítva nem leszünk. Éppen ezért azon tiszteletteljes fölhívással és kéréssel fordulunk Magyarország összes méhészkedő és a magyar méhészetet pártoló közönségéhez, különösen pedig a lelkészekhez és tanítókhöz, a méhészegyesületek és körök elnökségeihez és választmányi tagjaihoz, a méhészeti-, általános gazdasági és tanügyi szaklapok, — ugyszintén a fővárosi és vidéki napilapok szerkesztősegeihez, miszerint vállalatunk sikerét annak erkölcsi és anyagi támogatásával előmozdítani és biztosítani sziveskedjenek.

Jelen fölhívásunk nem annyira előfizetésre, mint inkább csak előjegyzésre vonatkozó fölhívás ohajt lenni, a végből, hogy előre tájékozva legyünk vállalatunk sikere s az esetleg nyomtatandó példányok száma felől. Ismerve irodalmi viszonyainkat, senki sem veheti tőlünk rosz néven azt, hogy ezen előleges tájékoztatást és óvatosságot úgy a magunk, mint az előfizetési felhívásokkal már annyiszor felültegetett közönség érdekében szükségesnek tartjuk.

Munkánk terjedelmét 10 nyolczadrétalaku nyomtatott ivre terveztük, s annak előjegyzési árát 1 forintban (2 koronában) véltük megállapíthatónak. Előfizetéseket az előjegyzések alapján csak akkor fogadunk el, ha könyvünk sajtó alá rendezve már készen lesz, a midőn is erről a t. előjegyzőket külön fölhívásban fogjuk értesíteni s az előfizetési pénzek beküldésére fölkérni.

Előjegyzések elfogadására, gyűjtésére és saját költségünkön alulirottakhoz leendő beküldésére ezennel mindenkit fölkérünk. Különösen fölkérjük erre a méhészeti egyesületek és körök elnökségeit, a méhészeti és tanügyi szaklapok szerkesztősegeit. Egyes előjegyzések bejelentését is köszönettel vesszük, gyűjtőknek minden 10 előjegyző, illetve előfizető után tiszteletpéldánynyal szolgálunk.

Miután könyvünket t. előfizetőinknek karácsoni és ujévi olvasmányul óhajtjuk nyújtani s azzal a karácsoni könyvpiacson is megjeleni kívánunk, vállalatunk pártolóit s mindazokat, kik könyvünket megszerezni óhajtják, tisztelettel arra kérjük, hogy előjegyzésre vonatkozó bejelentéseiket akár közvetlenül, akár közvetve a méhészeti

egyesületek és körök elnökségei, vagy a méhészeti és tanügyi szaklapok szerkesztőségei útján hozzánk mielőbb, legkésőbbben pedig f. évi november hó végéig beküldeni sziveskedjenek.

Azon reményben ringatjuk magunkat, hogy a lelkes magyar méhészek ismert buzgósága és ügyszeretete, valamint a magyar közönségnek a méhészeti mozgalmak iránt mindenkor tanusított élénk érdeklődése, az okszerű magyar méhészet terjesztését czélzó vállalatunk sikerét biztosítani fogja.

Méhésztársi és hazafias üdvözzettel

Budapesten, 1892-ik évi október hó 24-én.

Kozocsa Tivadar,

állami tanítóképző-intézeti tanár.
Budapest, I ker., Paedagogium.

Kócsi-Mayer Gyula,

igazgató tanító
Rác-Keresztur. (Fejérmegye)
u. p. Martonvásár.

Vegyesek.

— *Felkéretnek* az egyesület tagjai, hogy díjaikat fizessék be még e hó folytán, mert a januáriusi számot már csak a rendes fizetők kapják meg, a többiek töröltetni fognak.

— *Felhívás.* Tisztelettel kérem fel a m.-nemegeyi méhészeti fiókkör tagsággal hátralékos t. tagjait, a pénznek hozzám, alólírt-hoz való beküldésére, hogy azt rendeltetése helyére juttathassam s a már eddig megfizetettekkel a »Méh. Közlöny«-ben nyugtáztathassam. — Magyar-Nemegyén, 1892 nov. 14. Kartársi tisztelettel:
Juhos Márton, köri igazgató.

— *A maros-ludasi méhészkör* azon tagjait, kik évi 1 frt tagsági díjaikat még be nem fizették, tisztelettel felkérjük, sziveskedjenek mielőbb tek. Incze Antal urhoz befizetni, annyival inkább, mert a központtal az elszámolást még december hó első felében meg kell tennünk. Maros-Ludas, 1892 november 23. Az elnökség nevében: **Horváth János,** köri titkár.

— *Helyreigazítás.* A 21-ik számban közölt ezüst pénzekkel kitüntetettek névsorából kimaradt: Gebhardt Döme 3 ezüst frttal. — Némkülönben készséggel igazítjuk ki a kiállításról hozott ama cikkünk abbeli hiányát, hogy Szentgyörgyi Lajos, egyesületünk buzgó titkára is jelen volt a kiállítás megnyitásán. Ezt mi annyira természetesnek találtuk, hogy ha neve kimaradt, csakugyan az volt

az oka, hogy a cikk szerzője a kiállítással s nem annyira hozzánk közel álló barátainkkal volt inkább elfoglalva.

— Az egész rámákról. Az egész rámákról nagy előszere-ttel ír L. Bz. Ezeket — úgymond — a legjelesebb méhészek nagy értékűeknek tartják. Igen kívánatos volna, ha azok, kik egész rámákkal tapasztalatokat gyűjtöttek, e tapasztalataikról a közönség előtt őszinte nyilatkozatokat tennének. Jó hordáskor mindenesetre zavartalanul épít a méh egész rámákba. Ezen építkezés mellett szól a méh természete is; mert üres fákban messze leépített lépeket lehet találni. Gravenhorst is ezek mellett foglal állást. Igaz ugyan, hogy a gyengébb családoknál beteleléskor óvatosan kell eljárni, nehogy a hideg a fiasításnak káros legyen. Ha azonban kellő megszükitést alkalmazunk, a méhek a szükséges meleget képesek elő-teremteni. A királyné petézésére való tekintettel sok előnye van az egész rámáknak, — Mi a magunk részéről megjegyezzük, hogy a költés céljából jó minden egyes kaptárba 2—3 egész keretet alkalmazni, tehát legbelül, míg a kezelés céljából a félkere-tek mellett vagyunk, — s így is alkalmazzuk saját méhtelepünkön.

Szerkesztő pótátja.

H. L. urnak N.-Jécsa. A megreklamált 19 számot elküldtem s visszajött e megjegyzéssel: „Wird nicht angenommen.“ Ez eljárást nem értjük. Hajlandók vagyunk újabb felszólításra a 18. és 19. kettős számot ismételtén is megküldeni, de jelezzük, hogy a 19. szám külön, ha ilyet keres, nem jelent meg. Szolgáljon ez tudomására azoknak is, a kik a szept. 20-iki számot keresték. — O. Gy. urnak N.-Bogsán. Szives felhívását direct nem teljesíthetjük, mert készítmé-nyeink receptjeit először a „M. K.“-nek ígértük már el, de az ebben megjelen-tek szivesen átengedjük felhasználás végett, természetesen az irt feltételek mellett. — Többe:nek. A kért pótlószámokat megküldtük. — C. J. urnak Gy.-Várhegyen. Kiállítási katalógust a „kereskedelmi muzeum igazgatóságától Budapest“ lehet 20 kr. és postadíj beküldése mellett kérni. A kiállításra küldött tárgyakat már megkezdték szétküldeni s az eladottakról is megkezdték a leszám-olást. Ezt a kereskedelmi muzeum igazgatósága kifogástalan pontossággal esz-közi. Egyébiránt tessék egy levelező-lapon oda fordulni kérdéseivel. A pályadíjak kiosztásánál — mint értesültünk — zavarok merültek fel; de ezekre nem akarunk reflectálni, a szétküldést még mind ez ideig nem eszközölték, hogy miért? arra nem adhatunk nyílt felvilágosítást. — Valószínű azonban, hogy még ebben az évben megkapja mindenki a kiténtetéseket is.

Szerkesztésért felelős: **Turcsányi Gyula.**

Nyom. Gámán J. örök. Kolozsv.